การศึกษา คือ ปัจจัยความมั่นคงของประเทศ
Education as the Foundation of National Security

บทความวิชาการ

ปริตต์ สายสี[1], ประภาพร แสงบุญเรือง[2], อัญธิชา รุ่งแสง[3] และ พรชนก ทองลาด[4]
Parit Saisee[1], Prapaporn Sangboonruang[2], Anthicha Rungsang[3] and Pornchanok Tonglad[4]
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ลำปาง ประเทศไทย 52100[1]
Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Lampang Rajabhat University, Lampang, Thailand 52100[1]
สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ลำปาง ประเทศไทย 52100[2]
Laws Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Lampang Rajabhat University, Lampang, Thailand 52100[2]
สาขาวิชาการเมืองและการปกครอง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ลำปาง ประเทศไทย 52100[3]
Politics and Governance, Faculty of Humanities and Social Sciences, Lampang Rajabhat University, Lampang, Thailand 52100[3]
สาขาวิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ลำปาง ประเทศไทย 52100[4]
Accountancy, Faculty of Management Science, Lampang Rajabhat University, Lampang, Thailand 52100[4]
E-mail: parit_saisee@hotmail.com[1], kaeprapaporn.s@gmail.com[2], anthicha_m@hotmail.com[3]
and iamnok119@gmail.com[4]

บทคัดย่อ

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความมั่นคงของประเทศ เนื่องจากมีบทบาทในการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติของเยาวชนที่สามารถส่งเสริมความมั่นคงของประเทศได้อย่างยั่งยืน บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บทบาทของระบบการศึกษาในการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของประเทศในบริบทของการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 และเสนอแนวทางเชิงนโยบายในการพัฒนาระบบการศึกษาให้ตอบสนองต่อความต้องการของประเทศ วิธีการศึกษา ประกอบด้วย การทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและความมั่นคงของประเทศ และการวิเคราะห์บทบาทของการศึกษาในมิติต่าง ๆ เช่น การพัฒนาทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 การส่งเสริมการมีจิตสำนึกพลเมือง การลดความเหลื่อมล้ำ และการเสริมสร้างความตระหนักด้านความมั่นคง

วันที่รับบทความ : 30 มิ.ย. 68 วันที่แก้ไขบทความ : 3 ก.ย. 68 วันที่ตอบรับบทความ : 5 พ.ย. 68

ผลการศึกษาพบว่า ระบบการศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างพลเมืองที่มีความรับผิดชอบ สร้างทักษะการคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหาให้แก่เยาวชน รวมทั้งช่วยลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเสริมสร้างความสมานฉันท์ในประเทศ นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมการตระหนักถึงความมั่นคงในด้านต่าง ๆ เช่น ความปลอดภัยไซเบอร์และการจัดการภัยพิบัติ

ข้อเสนอแนะในการพัฒนาระบบการศึกษา ได้แก่ การปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 การพัฒนาครูให้มีทักษะที่ทันสมัย การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต และการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความยั่งยืนในระบบการศึกษา ซึ่งจะส่งผลให้เยาวชนสามารถพัฒนาทักษะและคุณลักษณะที่สำคัญต่อความมั่นคงของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ : การศึกษา, ความมั่นคงของประเทศ, การพัฒนาคุณลักษณะ, ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21

Abstract

Education plays a crucial role in fostering national security by shaping the characteristics and attitudes of young people, thereby contributing to sustainable national stability. This study aims to analyze the role of the education system in developing qualities and attitudes that promote national security in the context of 21st-century changes, as well as to propose policy recommendations for improving the education system to meet the country's needs. The study methodology involves reviewing relevant literature on education and national security, analyzing the role of education in various dimensions such as the development of 21st-century skills, promoting civic responsibility, reducing inequality, and enhancing awareness of security issues.

The study reveals that the education system plays a key role in creating responsible citizens, fostering critical thinking and problem-solving skills, reducing social inequality, and promoting national unity. Furthermore, it enhances awareness of security issues such as cybersecurity and disaster management.

Policy recommendations for developing the education system include revising curricula to align with 21st-century changes, improving teacher development, promoting lifelong learning, and encouraging collaboration between the public and private sectors. These measures will ensure that youth are equipped with the essential skills and qualities for national security, contributing effectively to the nation's stability and development.

Keywords: Education, National Security, Characteristic Development, 21st-century Skills

บทนำ

ในยุคปัจจุบัน โลกกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในหลายมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ก่อให้เกิดทั้งโอกาสและความท้าทายที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ความสำคัญของการศึกษาในฐานะรากฐานของการพัฒนา

และความมั่นคงของประเทศจึงทวีความชัดเจนมากขึ้น การศึกษามิได้เป็นเพียงเครื่องมือในการยกระดับศักยภาพส่วนบุคคล แต่ยังทำหน้าที่เป็นกลไกที่สำคัญในการสร้างพลเมืองที่มีความสามารถในการคิด วิเคราะห์ และแก้ไขปัญหา พร้อมทั้งสามารถปรับตัวให้เข้ากับความเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในมิติของความมั่นคง การศึกษาถือเป็นหัวใจสำคัญที่ครอบคลุมถึงความมั่นคงในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นความมั่นคงทางเศรษฐกิจที่อาศัยแรงงานที่มีความรู้และทักษะ ความมั่นคงทางสังคมที่เกิดจากพลเมืองที่มีความรับผิดชอบและคุณธรรม หรือแม้กระทั่งความมั่นคงทางวัฒนธรรมที่เกิดจากความภาคภูมิใจในรากเหง้าของตนเอง การศึกษาที่มีคุณภาพช่วยลดความเหลื่อมล้ำในสังคม ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และสร้างพลเมืองที่พร้อมรับมือกับความท้าทายในระดับชาติและระดับโลก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ งานวิจัยของ Hanushek and Woessmann (2011) ที่ชี้ให้เห็นว่า การศึกษาที่ดีไม่เพียงแต่ลดโอกาสการเกิดอาชญากรรม แต่ยังช่วยส่งเสริมความเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ

อย่างไรก็ตาม ระบบการศึกษาปัจจุบันของประเทศไทยยังคงเผชิญกับความท้าทายหลายประการทั้งในเรื่องของความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงการศึกษา ความไม่สอดคล้องระหว่างหลักสูตรกับความต้องการของตลาดแรงงาน และความล้าหลังในกระบวนการเรียนการสอนที่ยังไม่สามารถพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ปัญหาเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อความสามารถของประเทศในการเตรียมความพร้อมให้กับเยาวชน เพื่อเผชิญหน้ากับโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

การพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 เช่น การคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ การแก้ไขปัญหา และการทำงานร่วมกัน กลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ระบบการศึกษาต้องให้ความสำคัญอย่างเร่งด่วน World Economic Forum (2020) ได้ย้ำถึงความสำคัญของทักษะเหล่านี้ในการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของประเทศในเวทีโลก ยิ่งไปกว่านั้น การศึกษาที่เน้นการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมยังช่วยสร้างสังคมที่มีความเสมอภาคและยั่งยืน

ดังนั้น การปฏิรูปการศึกษาจึงไม่ใช่ทางเลือก แต่เป็นความจำเป็นในการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติของเยาวชน เพื่อส่งเสริมความมั่นคงของประเทศในมิติที่กว้างและลึกยิ่งขึ้น บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บทบาทของระบบการศึกษาในการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของประเทศในบริบทของการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 และเสนอแนวทางเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาระบบการศึกษาให้ตอบสนองต่อความต้องการของประเทศ พร้อมสร้างเยาวชนที่เป็นกำลังสำคัญต่อการเสริมสร้างความมั่นคงในทุกมิติ

ท้ายที่สุด บทความนี้มุ่งเน้นให้เห็นว่า การศึกษาที่มีคุณภาพไม่เพียงแต่เป็นปัจจัยพื้นฐานของการพัฒนา แต่ยังเป็นหัวใจสำคัญของการสร้างความมั่นคงในทุกด้านท่ามกลางโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การศึกษาจึงมิใช่เพียงความหวังของปัจเจกบุคคล แต่เป็นรากฐานแห่งอนาคตของประเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์บทบาทของระบบการศึกษาในการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของประเทศในบริบทของการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21
2. เพื่อเสนอแนวทางเชิงนโยบายในการพัฒนาระบบการศึกษาให้ตอบสนองต่อความต้องการของประเทศและสร้างเยาวชนที่เป็นกำลังสำคัญต่อความมั่นคงของประเทศ

การประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ 9 ทรงมีพระราชดำรัสเกี่ยวกับความหมายของความมั่นคงของประเทศในพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณตนและสวนสนามของทหาร

รักษาพระองค์ เมื่อวันที่ 2 ธ.ค. พ.ศ. 2544 ความว่า *"...ประเทศชาตินั้น ประกอบด้วยผืนแผ่นดินกับประชาชน และผืนแผ่นดินนั้นเป็นที่เกิดที่อาศัยที่อำนวยประโยชน์สุข ความมั่นคงร่มเย็นแก่ประชาชนให้สามารถรวมกันอยู่เป็นปึกแผ่นเป็นชาติได้ ความมั่นคงปลอดภัยของประเทศจึงมิได้อยู่ที่การปกป้องรักษาผืนแผ่นดินไว้ด้วยแสนยานุภาพแต่เพียงอย่างเดียว หากจำเป็นที่ประชาชนจะต้องมีความวัฒนาผาสุกปราศจากทุกข์ยากเข็ญด้วย..."* และพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 10 พระราชทานแก่คณะองคมนตรี *"...การศึกษา คือ ความมั่นคงของประเทศ... การศึกษาต้องสร้างให้คนไทยมีทัศนคติที่ดีและถูกต้อง มีพื้นฐานชีวิตที่มั่นคงเข้มแข็ง มีอาชีพ มีงานทำ และเป็นพลเมืองดี มีระเบียบวินัย..."* (พระราโชบายด้านการศึกษา 4 ประการ ในพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 10) ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เป็นคนดี คนเก่ง และคนมีความสุข

ส.ค.ส พระราชทานที่ พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ 9 ทรงได้พระราชทานไว้ เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. 2547 ได้ทรงพระกรุณาธิคุณแฝงคำสอนที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศไว้ กล่าวคือ ทั่วโลกรอบประเทศไทยจะมีปัจจัยที่จะสร้างปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ปัจจัยที่ว่าทรงแทนด้วยระเบิด 4 ลูก นั้นคือ ภัยจากธรรมชาติ ภัยจากโรคระบาด ภัยจากสงคราม และภัยจากปัญหาเศรษฐกิจ เพื่อให้คนในประเทศรอดพ้นจากภัยระเบิดดังกล่าว ทรงดำริให้คนไทยมีความสามัคคีเพื่อเป็นพลังในการค้ำจุนแผ่นดินไทยต่อไป

ภาพที่ 1

ส.ค.ส พระราชทาน

หมายเหตุ : จาก *ส.ค.ส. พระราชทาน ปี 2547*, โดยสำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, ม.ป.ป. (https://www.rdpb.go.th/th/King/ส-ค-ส-พระราชทาน-(28/ปี-2547-v193).

ประเทศไทยใช้ระบบการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดให้การศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี เป็นสิทธิที่ประชาชนทุกคนต้องได้รับโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ระบบการศึกษาไทยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (ระดับปฐมวัย ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา) การอาชีวศึกษาและการศึกษาระดับอุดมศึกษา เน้นผลิตแรงงานฝีมือและนักวิชาการ และการศึกษาตลอดชีวิต ที่เปิดโอกาสให้ทุกคนเรียนรู้ได้ตามความต้องการ แม้โครงสร้างดังกล่าวมีความครอบคลุม แต่ปัญหาที่สำคัญคือ คุณภาพการจัดการศึกษาและความเหลื่อมล้ำ ซึ่งส่งผลต่อความมั่นคง

ของประเทศ เพราะการศึกษา คือ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ อันเป็นปัจจัยสำคัญต่อความมั่นคงในมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จากการศึกษาพบว่า ประเทศไทยยังคงเผชิญกับความท้าทายหลายด้านที่สำคัญ เช่น คุณภาพการเรียนรู้ต่ำและไม่สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21 โดยผลการประเมิน PISA 2022 ของ Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD, 2023) ชี้ว่านักเรียนไทยมีผลการเรียนรู้ต่ำกว่ามาตรฐานนานาชาติอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะด้านการอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ สถานการณ์นี้สะท้อนวิกฤตการเรียนรู้ (Learning Crisis) ที่ United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO, 2015) เตือนว่าอาจบั่นทอนศักยภาพการพัฒนาประเทศ

ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา ความแตกต่างด้านคุณภาพโรงเรียนระหว่างเมืองและชนบท โรงเรียนขนาดใหญ่และโรงเรียนขนาดเล็ก เป็นปัญหาที่ทำให้เด็กจำนวนมากไม่ได้รับโอกาสเท่าเทียมกัน รายงานของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2565) ชี้ว่าความเหลื่อมล้ำนี้ทำให้เกิดกับดักความยากจนและเสี่ยงต่อการสร้างความขัดแย้งทางสังคมในอนาคต ทักษะแรงงานไม่ตรงกับตลาด (Skills Mismatch) รายงานของ The World Bank Group (2021) พบว่าประเทศไทยกำลังเผชิญปัญหาผู้สำเร็จการศึกษาจำนวนมากที่มีทักษะไม่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยเฉพาะด้านดิจิทัลและนวัตกรรม สิ่งนี้นำไปสู่อัตราการว่างงานของบัณฑิตและทำให้ประเทศเสียโอกาสทางเศรษฐกิจ

ความไม่ต่อเนื่องทางนโยบายการศึกษา การเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบายบ่อยครั้งตามบริบทการเมือง ทำให้การปฏิรูปการศึกษาไม่ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน ความไม่มั่นคงเชิงนโยบายนี้เป็น *“วงจรซ้ำซาก”* ที่บั่นทอนความเชื่อมั่นและคุณภาพระบบการศึกษา หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการแก้ไข จะนำไปสู่ผลกระทบหลายประการ เช่น เศรษฐกิจถดถอย จากการขาดแคลนแรงงานคุณภาพ สังคมอ่อนแอจากความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้นและความไม่พอใจของประชาชน การเมืองไม่มั่นคง เนื่องจากเยาวชนจำนวนมากอาจตกงานและไร้ความหวัง และความมั่นคงชาติถูกคุกคาม เพราะระบบการศึกษาที่ล้มเหลวไม่สามารถสร้างพลเมืองที่มีศักยภาพเพียงพอในการเผชิญกับภัยคุกคามรูปแบบใหม่

ถ้าหากพัฒนาการศึกษาที่มีคุณภาพจะสามารถช่วยให้เกิดความมั่นคงของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นความมั่นคงทางเศรษฐกิจที่อาศัยแรงงานที่มีความรู้และทักษะ ความมั่นคงทางสังคมที่เกิดจากพลเมืองที่มีความรับผิดชอบและคุณธรรม หรือแม้กระทั่งความมั่นคงทางวัฒนธรรมที่เกิดจากความภาคภูมิใจในรากเหง้าของตนเอง กล่าวคือ

ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การศึกษามีบทบาทสำคัญในฐานะเครื่องมือพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นรากฐานของความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การส่งเสริมทักษะที่ตอบโจทย์ตลาดแรงงานในยุคดิจิทัล เช่น ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ การแก้ปัญหาเชิงระบบ และการคิดเชิงสร้างสรรค์ ช่วยให้ประชากรมีความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานและตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงในระบบเศรษฐกิจโลก รายงานของ UNESCO (2014) ระบุว่า การศึกษาที่ดีช่วยเพิ่มโอกาสการจ้างงานและลดอัตราความยากจน การลงทุนในระบบการศึกษามีผลตอบแทนสูงในระยะยาว โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา อีกทั้งรายงานของ OECD (2018) ยังชี้ให้เห็นว่าประเทศที่ประชากรมีระดับการศึกษาสูงมีแนวโน้มที่จะมีผลิตภาพแรงงาน (Productivity) ที่สูงขึ้น ซึ่งส่งผลต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน การศึกษายังช่วยสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนโดยสร้างผู้ประกอบการรุ่นใหม่ เช่น การพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) ผ่านความรู้และทักษะที่ได้เรียนรู้ในระบบการศึกษา ซึ่งช่วยเพิ่มความหลากหลายทางเศรษฐกิจและลดการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติเพียงอย่างเดียว

ความมั่นคงทางสังคม การศึกษามีบทบาทในการลดความเหลื่อมล้ำและเสริมสร้างความเท่าเทียมทางสังคม การเปิดโอกาสให้กลุ่มเปราะบาง เช่น ชนกลุ่มน้อยหรือเด็กในพื้นที่ห่างไกลเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพช่วยลดความเหลื่อมล้ำทางโอกาสและสร้างสังคมที่เป็นธรรมและยั่งยืนมากขึ้น งานวิจัยของ The World Bank Group (2021) พบว่า การศึกษาที่เน้นความเสมอภาคช่วยลดอัตราความยากจนในชุมชนได้ถึงร้อยละ 20 ในประเทศที่พัฒนาระบบการศึกษาสำหรับกลุ่มเปราะบาง นอกจากนี้ การศึกษายังช่วยสร้างค่านิยมพื้นฐานที่สนับสนุนความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคมที่มีความหลากหลาย เช่น การเคารพสิทธิมนุษยชนและความเท่าเทียม

ความมั่นคงทางวัฒนธรรม การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการอนุรักษ์และส่งเสริมเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม โดยการบรรจุหลักสูตรที่เน้นคุณค่าของวัฒนธรรมในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ การสอนภาษาและศิลปะพื้นบ้านในโรงเรียนช่วยให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิม การศึกษาที่ส่งเสริมความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมช่วยลดความขัดแย้งทางสังคมและส่งเสริมความร่วมมือในชุมชนที่มีความหลากหลาย นอกจากนี้ การศึกษายังช่วยฟื้นฟูวัฒนธรรมที่กำลังสูญหาย เช่น การอนุรักษ์ภาษาถิ่นและศิลปะพื้นเมืองผ่านโครงการการศึกษาที่เน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน การศึกษายังช่วยให้ประชากรตระหนักถึงความสำคัญของการรักษามรดกทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การส่งเสริมวิถีชีวิตที่ยั่งยืนผ่านการเรียนรู้วัฒนธรรมการเกษตรแบบดั้งเดิม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติของประชากร ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อความมั่นคงของประเทศ ในช่วงห้าปีที่ผ่านมามีงานวิจัยหลายชิ้นที่สำรวจบทบาทของการศึกษาในบริบทนี้ การศึกษาดังกล่าวเน้นถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ และการพัฒนากลยุทธ์การบริหารที่ตอบสนองต่อความต้องการเฉพาะของกลุ่มเหล่านี้

งานวิจัยโดยจิตติพร ทรรศนียากร และคณะ (2564) ได้ศึกษากลยุทธ์การบริหารโรงเรียนเอกชนการกุศลประเภทการศึกษาสงเคราะห์ที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์เพื่อความมั่นคงของประเทศ ผลการวิจัยพบว่า มีกลยุทธ์หลัก 5 ประการ ได้แก่ 1) การพัฒนาการจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย 2) การส่งเสริมโอกาสและความเท่าเทียมทางการศึกษาของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ 3) การพัฒนาระบบการดูแลเพื่อป้องกันภัยคุกคามใหม่และโรคอุบัติใหม่ 4) การยกระดับคุณภาพการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ 5) การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพสำหรับการจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศ

การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการสถานศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศโดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในด้านการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา การฝึกอบรมที่เน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ช่วยเพิ่มความเข้าใจและความสามารถในการสอนของครู ซึ่งส่งผลให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้นและลดความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นในห้องเรียน จะเห็นว่าเป็นความจำเป็นในการพัฒนากลยุทธ์การบริหารที่ตอบสนองต่อความหลากหลายทางชาติพันธุ์ เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศ

เมื่อพิจารณาจากบริบทของประเทศไทย การศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างความมั่นคงของประเทศในหลายด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และ

วัฒนธรรม ประเทศไทยต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงในโลกที่มีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ทั้งจากเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าขึ้น การเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงาน และความท้าทายจากความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การพัฒนาระบบการศึกษาจึงไม่เพียงแต่ต้องตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานเท่านั้น แต่ยังต้องเสริมสร้างทักษะที่จำเป็นในการรับมือกับปัญหาและความท้าทายที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

งานวิจัยที่มีการศึกษาระบบการศึกษาในประเทศไทย ได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะในมุมมองของการลดความเหลื่อมล้ำในสังคมและเพิ่มโอกาสทางการศึกษาสำหรับทุกกลุ่มประชากร การศึกษาที่มีคุณภาพและเท่าเทียมกันเป็นปัจจัยสำคัญในการเสริมสร้างความมั่นคงทางสังคมและการเมือง ตัวอย่างเช่น การศึกษาที่เข้มแข็งในพื้นที่ห่างไกลหรือในกลุ่มชนบทสามารถช่วยลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและเสริมสร้างความเสมอภาคทางสังคมได้ โดยเฉพาะเมื่อมีการเน้นการศึกษาที่พัฒนาทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ซึ่งรวมถึงการคิดวิเคราะห์ การทำงานร่วมกัน และการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก

ในบริบทที่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยี การศึกษาได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความมั่นคงทั้งในระดับบุคคลและระดับชาติ ความมั่นคงของประเทศไม่เพียงแต่หมายถึงการปกป้องจากภัยคุกคามทางทหาร แต่ยังครอบคลุมถึงความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมือง การศึกษามีบทบาทในการเตรียมพร้อมพลเมืองให้มีความสามารถในการรับมือกับความท้าทายที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ การพัฒนาทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 เช่น การคิดเชิงวิพากษ์ ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการทำงานร่วมกัน เป็นเรื่องสำคัญที่ไม่เพียงแต่ช่วยในการพัฒนาประเทศ แต่ยังช่วยให้พลเมืองสามารถปกป้องและเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศได้

งานวิจัยหลายชิ้นได้แสดงให้เห็นว่า การศึกษาไม่เพียงแต่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ แต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย การเสริมสร้างการเข้าใจในความหลากหลายของสังคม และการพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประชาชน การศึกษาในระดับสูงสามารถช่วยลดอัตราการเกิดอาชญากรรม ส่งเสริมความเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ และสร้างพลเมืองที่มีส่วนร่วมในกระบวนการประชาธิปไตยอย่างมีประสิทธิภาพ งานวิจัยของ Hanushek and Woessmann (2011) พบว่า การศึกษาในระดับที่สูงขึ้นมีความสัมพันธ์โดยตรงกับการลดอัตราการเกิดอาชญากรรมและการเพิ่มพูนคุณภาพชีวิตของประชาชนในสังคมหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะในประเทศที่มีระบบการศึกษาเข้มแข็งและมีความเท่าเทียมกันในทุกกลุ่มสังคม

ในประเทศสหรัฐอเมริกา การศึกษาถูกมองว่าเป็นเครื่องมือที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางสังคมและการเมืองโดยการเพิ่มโอกาสให้แก่ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นจากชนชั้นทางเศรษฐกิจ สถานะทางสังคม หรือกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ การศึกษาเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างสังคมที่มีความเป็นธรรมและยุติธรรม ซึ่งสามารถลดช่องว่างระหว่างกลุ่มชนต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ งานวิจัยที่จัดทำโดย Chetty et al. (2018) พบว่า การศึกษามีบทบาทสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและเป็นปัจจัยที่ช่วยให้ประชากรที่มีภูมิหลังทางเศรษฐกิจต่ำสามารถข้ามผ่านความยากจนไปได้ การศึกษาช่วยให้ผู้คนมีทักษะที่จำเป็นในการเข้าสู่ตลาดแรงงานและสามารถเติบโตในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรี

ในเชิงทฤษฎี การศึกษาไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมความมั่นคงในด้านเศรษฐกิจและสังคมเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความเป็นประชาธิปไตย ในประเทศต่าง ๆ การศึกษาที่มีคุณภาพสามารถสร้างพลเมืองที่มีความสามารถในการตัดสินใจที่มีข้อมูลพื้นฐานและเป็นอิสระจากความชอบส่วนบุคคล การวิจัยที่ทำโดย Galston (2004) ระบุว่า การศึกษาที่ดีมีส่วนสำคัญในการพัฒนาผู้ที่มีจิตสำนึกและเข้าใจในการมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองและการตัดสินใจของสังคม การศึกษาช่วยให้ประชาชนมีความสามารถในการตัดสินใจที่ดีขึ้นในเรื่องต่าง ๆ เช่น การเลือกตั้ง การปกครอง และการพัฒนาสังคม

งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งที่น่าสนใจโดย OECD (2019a) ได้ศึกษาถึงบทบาทของการศึกษาที่สามารถช่วยพัฒนาความมั่นคงทางสังคมในประเทศที่มีความหลากหลาย การศึกษาที่ดีสามารถลดความเหลื่อมล้ำและส่งเสริมความเข้าใจระหว่างชนกลุ่มต่าง ๆ การศึกษาไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะทางวิชาการ แต่ยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งจำเป็นในการอยู่ร่วมกันในสังคมที่หลากหลายและซับซ้อน ในประเทศที่มีสังคมหลากหลาย การศึกษามีบทบาทในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์และช่วยลดความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นในสังคม

การวิจัยของ World Economic Forum (2020) ได้เน้นถึงความสำคัญของการเตรียมทักษะที่จำเป็นในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วในเศรษฐกิจโลก โดยการพัฒนาโปรแกรมการศึกษาที่ช่วยพัฒนาทักษะด้านการคิดเชิงวิพากษ์ ความคิดสร้างสรรค์ และการทำงานร่วมกัน การศึกษาดังกล่าวไม่เพียงแต่ช่วยในการสร้างโอกาสในการทำงานที่ดีขึ้น แต่ยังเสริมสร้างความมั่นคงทางสังคม โดยการเตรียมพลเมืองให้มีความสามารถในการเผชิญกับความท้าทายใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและเศรษฐกิจ

ดังนั้น การศึกษาไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือในการพัฒนาความรู้และทักษะเท่านั้น แต่ยังเป็นกุญแจสำคัญในการเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศในทุกมิติ ประเทศที่ให้ความสำคัญกับการศึกษาและพัฒนาระบบการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพจะสามารถรับมือกับความท้าทายทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองได้ดีกว่า และสามารถสร้างอนาคตที่มั่นคงและยั่งยืนให้กับพลเมืองของตนเองได้

วิธีการศึกษา

การศึกษา คือ ปัจจัยความมั่นคงของประเทศ เป็นการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งเน้นการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลที่มีอยู่แล้ว โดยใช้กระบวนการที่เป็นระบบและมีขั้นตอน ดังนี้

ขอบเขตการศึกษา การศึกษานี้มุ่งเน้นการวิเคราะห์บทบาทของการศึกษาในมิติความมั่นคงของประเทศในสามด้านหลัก ได้แก่

1. ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การส่งเสริมทักษะและความสามารถที่สอดคล้องกับตลาดแรงงานในยุคดิจิทัล
2. ความมั่นคงทางสังคม การลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาและการส่งเสริมความเท่าเทียม
3. ความมั่นคงทางวัฒนธรรม การอนุรักษ์และส่งเสริมเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมผ่านการศึกษา

เอกสารในการศึกษา ประกอบด้วย เอกสารทางวิชาการ เช่น บทความวิจัย รายงานการศึกษา หนังสือตำราเรียน และข้อมูลจากแหล่งข้อมูลออนไลน์ที่น่าเชื่อถือ รวมถึงเอกสารจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและความมั่นคงของประเทศ

การเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก ได้แก่

1. ข้อมูลเชิงบรรยายหรือข้อมูลเชิงคุณลักษณะ (Attribute Data) ข้อมูลที่มีลักษณะเป็นคำอธิบาย เช่น แนวคิด ทฤษฎี นโยบาย และกรณีศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของการศึกษาในการสร้างความมั่นคงของประเทศ

2. ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Data) ข้อมูลที่แสดงในรูปของตัวเลขหรือสถิติ เช่น อัตราการรู้หนังสือ ระดับการศึกษาในประเทศต่าง ๆ และข้อมูลเปรียบเทียบผลกระทบของการศึกษาต่อความมั่นคงในระดับชาติ

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการอย่างรอบคอบ โดยเลือกเฉพาะแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ มีความน่าเชื่อถือทางวิชาการ

การตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล ข้อมูลที่รวบรวมมาได้นั้นจะต้องได้รับการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์ดังนี้ ความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูล ความเกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัย การปรับปรุงข้อมูลให้ทันสมัย

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้จะเน้นการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การจัดหมวดหมู่ข้อมูล จัดกลุ่มข้อมูลตามหัวข้อย่อยที่เกี่ยวข้อง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

2. การเปรียบเทียบข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อหาความเหมือนและความแตกต่าง

3. การสังเคราะห์ข้อมูลนำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์เป็นแนวคิดหรือข้อสรุปที่เชื่อมโยงกับประเด็น *“การศึกษา คือ ปัจจัยความมั่นคงของประเทศ”*

การสรุปผลและประเมินผล บทบาทของระบบการศึกษาในการเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศในศตวรรษที่ 21 : การวิเคราะห์และข้อเสนอเชิงนโยบาย

การศึกษาเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ และในศตวรรษที่ 21 นี้ ระบบการศึกษามีบทบาทมากกว่าการส่งเสริมความรู้เพียงอย่างเดียว เพราะการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระดับโลกทั้งในด้านเทคโนโลยี สังคม และเศรษฐกิจ กำลังส่งผลกระทบต่อการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติของเยาวชน ซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมความมั่นคงของประเทศ การศึกษาในปัจจุบันไม่เพียงแต่ให้ความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ แต่ยังต้องส่งเสริมทักษะที่สำคัญในการดำรงชีวิตในโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และที่สำคัญคือต้องพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติที่สามารถส่งเสริมความมั่นคงและความเจริญรุ่งเรืองของชาติได้

บทบาทแรกที่สำคัญของระบบการศึกษาในการสร้างความมั่นคงของประเทศ คือ การพัฒนาคุณลักษณะของพลเมืองที่ดี ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมจิตสำนึกพลเมืองที่มุ่งเน้นความรับผิดชอบต่อสังคม การเคารพกฎหมาย และการส่งเสริมการมีจริยธรรมในสังคม สิ่งเหล่านี้ทำให้เยาวชนเติบโตเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ มีทัศนคติที่ดีต่อสังคม และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศในทิศทางที่เป็นประโยชน์ ซึ่งนับเป็นรากฐานที่สำคัญของความมั่นคงในระดับชาติ นอกจากนี้ การศึกษาเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการเผชิญกับความท้าทายในยุคปัจจุบัน ทักษะเหล่านี้จะช่วยให้เยาวชนสามารถปรับตัวและพัฒนาความสามารถในการแข่งขันในระดับโลกได้ นอกจากนี้การพัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นในสภาพแวดล้อมที่หลากหลายและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วก็เป็นอีกหนึ่งทักษะที่สามารถสนับสนุนการเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศได้

อีกหนึ่งบทบาทที่สำคัญคือการลดความเหลื่อมล้ำในสังคมและการสร้างความสมานฉันท์ผ่านการศึกษา ระบบการศึกษาที่เข้าถึงได้และมีคุณภาพสำหรับทุกกลุ่มในสังคมจะช่วยลดช่องว่างทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่อาจนำไปสู่ความขัดแย้งในชาติ เมื่อทุกคนสามารถเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพและสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ จะช่วยสร้างสังคมที่มีความสมานฉันท์และมีความมั่นคงมากขึ้น เพราะความยุติธรรมและการเข้าถึงโอกาสที่เท่าเทียมกันจะช่วยลดปัญหาความไม่พอใจในสังคม

เพื่อให้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมความมั่นคงของประเทศในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน ซึ่งไม่เพียงแต่เน้นการเรียนรู้ในด้านวิชาการ แต่ยังต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะชีวิต (Life Skills) และทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เช่น การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) การทำงานร่วมกันในทีม (Collaboration) และความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) การเรียนรู้ที่เน้นการแก้ปัญหาจริงและการฝึกปฏิบัติในสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงจะช่วยให้เยาวชนสามารถเตรียมตัวและมีความพร้อมในการเผชิญกับความท้าทายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สำคัญในการเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศ ครูต้องได้รับการฝึกอบรมเพื่อให้มีทักษะที่ทันสมัยในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและกระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะการใช้สื่อดิจิทัลในการเรียนการสอนและการส่งเสริมการเรียนรู้ที่เน้นความคิดสร้างสรรค์และการแก้ปัญหา การสนับสนุนการพัฒนาครูในพื้นที่ห่างไกลก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงการศึกษาคุณภาพ

นอกจากนี้ การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานทางการศึกษาก็มีความสำคัญ เช่น การพัฒนาอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีในโรงเรียนเพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลและแหล่งความรู้ได้อย่างเท่าเทียมกัน การพัฒนาอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัยจะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น และสามารถเตรียมความพร้อมให้เยาวชนสามารถเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงในสังคมโลกได้อย่างมั่นคง

ข้อเสนอในการพัฒนาระบบการศึกษาในระดับนโยบาย คือ การสร้างระบบการศึกษาที่เน้นการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) เพื่อให้ประชาชนทุกช่วงวัยสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง การสนับสนุนการเรียนรู้ที่ไม่จำกัดเพียงในห้องเรียน เช่น การจัดอบรมวิชาชีพและการฝึกทักษะในรูปแบบต่าง ๆ ก็จะช่วยเพิ่มโอกาสให้กับเยาวชนและผู้ใหญ่ในการมีงานทำและพัฒนาทักษะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และภาคประชาสังคมในการพัฒนาระบบการศึกษาจะช่วยให้การปฏิรูปการศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการสร้างเครือข่ายการทำงานร่วมกันระหว่างประเทศต่าง ๆ ในการแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีและประสบการณ์ในการพัฒนาการศึกษา

ท้ายที่สุด ระบบการศึกษาที่มีคุณภาพจะช่วยส่งเสริมความมั่นคงของประเทศทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ซึ่งเยาวชนที่ได้รับการศึกษาที่ดีจะเติบโตเป็นพลเมืองที่มีจิตสำนึกที่ดี มีทักษะที่สามารถแก้ปัญหาสังคมและสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนได้ในอนาคต

การอภิปรายผลการวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของระบบการศึกษาในการส่งเสริมความมั่นคงของประเทศ

<u>วัตถุประสงค์ที่ 1</u> การวิเคราะห์บทบาทของระบบการศึกษาในการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของประเทศ ระบบการศึกษามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติของเยาวชน ซึ่งมีผลต่อความมั่นคงของประเทศในระยะยาว การศึกษาที่มีคุณภาพสามารถส่งเสริมให้เยาวชนมีทัศนคติที่ถูกต้องต่อสังคมและประเทศชาติ โดยการปลูกฝังจริยธรรม ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ และความเคารพในกฎหมาย ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างสังคมที่มั่นคงและยั่งยืน

(Hess, 2009) จากการศึกษาพบว่า การศึกษาของไทยมีบทบาทในการสร้างสำนึกพลเมืองที่ดี โดยการเน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในสังคมการเคารพสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น ซึ่งช่วยสร้างพื้นฐานในการเสริมสร้างความสามัคคีในชาติ ระบบการศึกษายังช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในโลกปัจจุบัน เช่น ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) การทำงานเป็นทีม และทักษะด้านการสื่อสาร ซึ่งทักษะเหล่านี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ และสามารถสนับสนุนการทำงานร่วมกันเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศ นอกจากนี้ การศึกษายังช่วยพัฒนา *"ทัศนคติที่ดี"* ที่มุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมความยุติธรรมและการลดความเหลื่อมล้ำในสังคม ซึ่งเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจในกลุ่มต่าง ๆ ในสังคมและส่งผลต่อการลดความขัดแย้งในประเทศ หากระบบการศึกษาสามารถพัฒนาเยาวชนให้มีทัศนคติที่เปิดกว้างและเข้าใจความแตกต่างจะช่วยสร้างความสมานฉันท์และลดความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาสังคมที่อาจนำไปสู่ความไม่มั่นคงของชาติ

วัตถุประสงค์ที่ 2 ข้อเสนอเชิงนโยบายในการพัฒนาการศึกษา การพัฒนาระบบการศึกษาในประเทศไทยเพื่อส่งเสริมความมั่นคงของประเทศควรเริ่มต้นด้วยการปรับปรุงคุณภาพการศึกษา โดยเน้นการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับยุคสมัยใหม่ ซึ่งรวมถึงทักษะด้านการคิดสร้างสรรค์ (Creativity) และการทำงานร่วมกันในสังคมที่หลากหลาย (Collaboration) การเรียนการสอนในปัจจุบันควรเน้นการเรียนรู้แบบปฏิบัติการที่สามารถพัฒนาเยาวชนให้เตรียมตัวในการเผชิญกับความท้าทายทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในระดับโลกได้อย่างมั่นคง (Robinson, 2011) นอกจากนี้ ควรมีการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ไม่จำกัดเฉพาะในวัยเรียนเท่านั้น แต่สามารถเรียนรู้ได้ในทุกช่วงวัยของชีวิต ซึ่งจะช่วยให้ประชาชนสามารถปรับตัวและพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงในโลกที่รวดเร็วและไม่แน่นอน (OECD, 2019b) การศึกษาที่เน้นการเรียนรู้ตลอดชีวิตสามารถช่วยลดความเหลื่อมล้ำในสังคมและเสริมสร้างโอกาสในการพัฒนาตนเองของบุคคลทุกกลุ่ม ในทางปฏิบัตินโยบายด้านการศึกษาควรสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และภาคประชาสังคมเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประเทศและโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลง โดยอาจมีการพัฒนาโครงการฝึกอบรมในด้านต่าง ๆ เช่น การฝึกทักษะทางอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่สามารถนำไปใช้ได้ในภาคการผลิตและบริการ ซึ่งจะช่วยลดช่องว่างทางเศรษฐกิจและเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของประชาชน (The World Bank Group, 2018) นอกจากนี้ การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานการศึกษา เช่น การพัฒนาเทคโนโลยีในโรงเรียน การพัฒนาอุปกรณ์ การเรียนการสอน รวมถึงการฝึกอบรมครูในการใช้เทคโนโลยีการสอนที่ทันสมัย จะช่วยให้การศึกษาในประเทศไทยมีคุณภาพเทียบเท่ากับประเทศอื่น ๆ ในโลก (UNESCO, 2020) สรุปได้ว่า การพัฒนาระบบการศึกษาเพื่อส่งเสริมความมั่นคงของประเทศจำเป็นต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทั้งในด้านคุณภาพการศึกษา ทักษะชีวิต ทัศนคติที่ดี และการสร้างความร่วมมือระหว่างทุกภาคส่วน ซึ่งจะช่วยให้เยาวชนสามารถเติบโตเป็นพลเมืองที่มีจิตสำนึกดี มีความรับผิดชอบ และพร้อมที่จะเผชิญกับความท้าทายในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

1. การวิเคราะห์ผลกระทบของการศึกษาแบบองค์รวมต่อการพัฒนาความมั่นคงของประเทศ การศึกษาแบบองค์รวม (Holistic Education) ที่เน้นการพัฒนาอย่างครบวงจรทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา มีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างคุณลักษณะที่ดีในตัวเยาวชน

ซึ่งส่งผลต่อความมั่นคงของประเทศในระยะยาว การวิจัยในเรื่องนี้จะช่วยทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาแบบองค์รวมกับการพัฒนาความมั่นคงของประเทศ

2. การศึกษาเปรียบเทียบระบบการศึกษาของประเทศที่มีความมั่นคงสูง การศึกษาประเทศที่มีความมั่นคงทางการศึกษาและผลักดันให้เกิดความมั่นคงของประเทศ เช่น ฟินแลนด์ สิงคโปร์ สามารถช่วยให้เราเข้าใจถึงปัจจัยที่ทำให้การศึกษาของประเทศเหล่านี้ประสบความสำเร็จ และนำมาใช้เป็นกรอบแนวทางในการปรับปรุงระบบการศึกษาในประเทศไทย

3. การศึกษาผลกระทบของนโยบายการศึกษาต่อความรู้สึกของเยาวชนเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ การวิจัยในเรื่องนี้จะช่วยให้เข้าใจถึงว่าการศึกษาในปัจจุบันสามารถปลูกฝังทัศนคติและความรู้สึกของเยาวชนในเรื่องความมั่นคงของประเทศได้มากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสำนึกพลเมืองที่ดีและความรักชาติ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการศึกษาที่ทันสมัยและเท่าทันยุคดิจิทัล หน่วยงานการศึกษาควรมีการลงทุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการศึกษา โดยเฉพาะในด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information and Communication Technology: ICT) ในการเรียนการสอน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนและช่วยให้การศึกษามีความยืดหยุ่น รองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคดิจิทัล การสนับสนุนการใช้สื่อดิจิทัลและการเรียนออนไลน์เป็นส่วนสำคัญที่สามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการศึกษา

2. การส่งเสริมหลักสูตรที่เน้นทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณและทักษะการทำงานร่วมกัน ควรมีการปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในยุคศตวรรษที่ 21 เช่น ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) การทำงานเป็นทีม (Collaboration) และการแก้ปัญหา (Problem Solving) การส่งเสริมทักษะเหล่านี้จะช่วยให้เยาวชนสามารถปรับตัวและพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาการศึกษา ควรมีความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม เพื่อสร้างระบบการศึกษาที่ตอบโจทย์ความต้องการของประเทศ และเชื่อมโยงกับการพัฒนาทักษะที่ตลาดแรงงานต้องการ นอกจากนี้ยังสามารถเพิ่มการสนับสนุนจากภาคเอกชนในการสนับสนุนทุนการศึกษา และการพัฒนาหลักสูตรที่มีคุณภาพ

4. การส่งเสริมการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) ควรมีนโยบายที่สนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มอายุมีโอกาสในการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ และสามารถปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสนับสนุนการศึกษาผ่านสถาบันต่าง ๆ และการฝึกอบรมในที่ทำงานจะช่วยลดช่องว่างด้านทักษะและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

5. การส่งเสริมการศึกษาแบบองค์รวม นโยบายการศึกษาควรสนับสนุนการศึกษาแบบองค์รวม ซึ่งเน้นการพัฒนาเด็กและเยาวชนในทุกด้าน ทั้งด้านวิชาการ จิตใจ ร่างกาย และคุณธรรม เพื่อให้เยาวชนเติบโตเป็นพลเมืองที่มีความรับผิดชอบและพร้อมที่จะสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ ให้กับประเทศ

6. การสร้างความเข้มแข็งในการศึกษาท้องถิ่น ควรส่งเสริมการศึกษาในระดับท้องถิ่นให้มีความหลากหลายและสอดคล้องกับความต้องการของแต่ละพื้นที่ เช่น การส่งเสริมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่นและทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกล ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศจากรากฐานที่แข็งแกร่ง

ภาพที่ 2

ผังมโนทัศน์ การศึกษา คือ ปัจจัยความมั่นคงของประเทศ

หมายเหตุ : รวบรวมและวิเคราะห์ โดยผู้เขียนและคณะ.

ข้อเสนอเหล่านี้มีเป้าหมายเพื่อสร้างระบบการศึกษาที่มีคุณภาพและสามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงในยุคศตวรรษที่ 21 และช่วยส่งเสริมการสร้างเยาวชนที่เป็นกำลังสำคัญในการเสริมสร้างความมั่นคงและความเจริญรุ่งเรืองของชาติในอนาคต ดังผังมโนทัศน์ การศึกษา คือ ปัจจัยความมั่นคงของประเทศที่คณะนำเสนอ ดังนี้

บทสรุป

การวิเคราะห์บทบาทของระบบการศึกษาในการพัฒนาคุณลักษณะและทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของประเทศสามารถสรุปได้ว่า ระบบการศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างความเป็นพลเมืองที่มีจิตสำนึกพลเมือง การพัฒนาทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เช่น ความคิดสร้างสรรค์ และการทำงานร่วมกัน การลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความสมานฉันท์ในสังคม และการส่งเสริมความตระหนักรู้ด้านความมั่นคง การบูรณาการเรื่องเหล่านี้ในหลักสูตรการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่จะเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศ ในด้านข้อเสนอเชิงนโยบาย ระบบการศึกษาควรปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการในศตวรรษที่ 21 พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาด้วยทักษะดิจิทัล สนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต และสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม เพื่อเสริมสร้างคุณภาพการศึกษาและความมั่นคงของประเทศในระยะยาว

การสร้างทัศนคติที่ดีที่ถูกต้อง และการให้ความรู้ผ่านระบบการศึกษา จึงมีความสำคัญต่อความมั่นคงของประเทศ เพราะเป็นพื้นฐานหลักในการที่จะพัฒนาประเทศโดยคนในชาติ กลุ่มเยาวชนที่จะเจริญเติบโตมาเป็นกำลังในอนาคต การให้การศึกษาที่ดีที่ถูกต้องอย่างเหมาะสมจะช่วยสร้างความมั่นคงด้านอื่น ๆ

ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคของโลกดิจิทัล ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เป็นยุคที่โลกต้องการผู้ที่สามารถปรับตัวและรับมือกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและการทำงานอย่างมาก มนุษย์ในยุคดิจิทัลนอกจากต้องมีทักษะทางด้านนวัตกรรม ทักษะทางด้านอาชีพ และทักษะทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสารแล้ว *"การพัฒนา Soft Skills"* เป็นอีกหนึ่งทักษะที่มีความจำเป็นในศตวรรษที่ 21 เพราะนอกจากจะต้องเป็นผู้มีความรู้แล้ว ยังต้องเป็นผู้มีทัศนคติและจิตใจที่มั่นคง พร้อมที่จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลง ทักษะในศตวรรษที่ 21 จึงมีความหลากหลายและค่อนข้างแตกต่างจากอดีต ทักษะที่สำคัญ เช่น

ทักษะด้านเทคโนโลยี เป็นการเข้าใจและการใช้เทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่น การเข้าใจเกี่ยวกับการใช้งานเครื่องมือดิจิทัล การทำงานกับข้อมูลใหญ่ (Big Data) และปฏิสัมพันธ์กับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีใหม่

การเรียนรู้และการปรับตัว เป็นความสามารถในการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะการศึกษาตลอดชีวิต เพื่อปรับตัวต่อสถานการณ์ใหม่ ๆ และการสร้างความยืดหยุ่นที่สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงได้

ทักษะการสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่น เป็นการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในโลกที่เชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อน การทำงานร่วมกับทีมที่มีความแตกต่างทั้งวัฒนธรรมและถิ่นที่อยู่

ความสามารถในการแก้ไขปัญหาและการคิดเชิงนวัตกรรม เป็นการคิดออกแบบและแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อน การสร้างนวัตกรรมที่สามารถเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและอุตสาหกรรมได้

ความสามารถในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการรับมือกับข้อมูลที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และการทำให้ข้อมูลเป็นองค์รวมที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

ทักษะการเรียนรู้แบบผู้นำ การเป็นผู้นำในการเรียนรู้ที่สนับสนุนและสร้างสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองและผู้อื่น

การศึกษาทักษะทางอารมณ์ (Emotional Quotient: EQ) หรือทักษะทางสังคม เป็นความสามารถในการเข้าใจและจัดการกับอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และการเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพ (ปริตต์ สายสี, 2567)

บทความของ Charawee Butbumrung (2550) นำเสนอเรื่อง การเรียนรู้ตลอดชีวิตในศตวรรษที่ 21 : ขุมทรัพย์ในตน ได้สะท้อนถึงความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในสหัสวรรษใหม่ ทำให้หลายประเทศเตรียมการเสริมศักยภาพของประชาชน ทั้งในด้านทักษะความรู้ ทัศนคติ ค่านิยม โดยการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิตผ่านทางด้านสารสนเทศ ทั้งนี้เพื่อเป็นปัจจัยด้านการแข่งขันทางเศรษฐกิจ และธำรงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมของประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต เป็นกุญแจสำคัญเปิดเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 นั้น ประกอบด้วย 4 เสาหลักที่เป็นรากฐานของการศึกษา อันได้แก่

การเรียนเพื่อรู้ หมายถึง การรวมความรู้สามัญอย่างกว้าง ๆ เข้าด้วยกัน โดยให้มีความเป็นไปได้ที่จะมีการศึกษาลงลึกในบางวิชาที่เลือกไว้ ซึ่งภูมิหลังกว้าง ๆ เช่นนี้จะเป็นใบเบิกทางนำไปสู่การศึกษาตลอดชีวิต ช่วยวางรากฐานที่มั่นคงสำหรับคนมีจิตใจชอบแสวงหาความรู้อยู่ตลอดเวลา

การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้จริง หมายถึง การเรียนรู้ในลักษณะที่จะช่วยสร้างความสามารถให้มนุษย์ดำรงชีพอยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งความสามารถและทักษะดังกล่าว สามารถสร้างให้เกิดขึ้นได้ ถ้าผู้เรียนรู้ได้มีโอกาสได้ทดลอง และพัฒนาความสามารถของตน โดยมีส่วนร่วมในโครงการประสบการณ์งานอาชีพ หรืองานทางสังคมอย่างจริงจัง

การเรียนรู้เพื่อชีวิตโลกในศตวรรษที่ 21 หมายถึง ทุกคนจำเป็นต้องมีความคิดเป็นอิสระและรู้จักตัดสินใจประกอบกับมีความรู้สึกรับผิดชอบโดยส่วนตัวอย่างแรงกล้าต่อการที่จะบรรลุเป้าหมายร่วมกันกับผู้อื่น

การเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน หมายถึง การพัฒนาความเข้าใจผู้อื่นทั้งแง่ประวัติศาสตร์ ธรรมเนียมประเพณี และค่านิยมทางจิตใจ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำหรับการรังสรรค์จิตวิญญาณใหม่ ที่ตระหนักสำนึกถึงการต้องพึ่งพาอาศัยกัน รวมทั้งการวิเคราะห์ความเสี่ยง และความท้าทายของอนาคตร่วมกัน ทุกสังคมในโลกล้วนมีเป้าหมายที่จะเคลื่อนไปสู่โลกแห่งอุดมการณ์อันหลีกเลี่ยงมิได้ และจะไม่มีความสามารถใด ๆ ของมนุษย์คนใดที่ถูกละเลย

เอกสารอ้างอิง

จิตติพร ทรรศนียากร, สุวดี อุปปินใจ, ไพรภ รัตนชูวงศ์, และ สมเกียรติ ตุ่นแก้ว. (2564). กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนเอกชนการกุศลประเภทการศึกษาสงเคราะห์ ที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์เพื่อความมั่นคงของประเทศ. *วารสารการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ, 9*(36), 339-349.

ปริตต์ สายสี. (2567). *การพัฒนาทักษะ Soft Skills ในศตวรรษที่ 21*. ดีเซมเบอร์รี่.

สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ. (ม.ป.ป.). *ส.ค.ส. พระราชทาน ปี 2547.* https://www.rdpb.go.th/th/King/ส-ค-ส-พระราชทาน-C28/ปี-2547-V193

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2565). *รายงานการพัฒนาประเทศไทย*. กรุงเทพฯ

Charawee Butbumrung. (2550, 18 ธันวาคม). *การเรียนรู้ตลอดชีวิตในศตวรรษที่ 21 : ขุมทรัพย์ในตน.* https://www.gotoknow.org/posts/154396

Chetty, R., Hendren, N., & Kline, P. (2018). The Effects of Neighborhoods on Intergenerational Mobility I : Childhood Exposure Effects. *Quarterly Journal of Economics, 133*(3), 1107-1162.

Galston, W. A. (2004). Civic education and political participation. *PS: Political Science & Politics, 37*(2), 263-266. https://doi.org/10.1017/S1049096504004202

Hanushek, E. A., & Woessmann, L. (2011). The Economics of International Differences in Educational Achievement. *Handbook of the Economics of Education, 3,* 89-200.

Hess, D. E. (2009). *Controversy in the classroom : The democratic power of discussion.* Routledge.

Organisation for Economic Co-operation and Development. (2018). *The Future of Education and Skills : Education 2030*. OECD Publishing.

Organisation for Economic Co-operation and Development. (2019a). *Education at a glance 2019 : OECD indicators*. OECD Publishing.

Organisation for Economic Co-operation and Development. (2019b). *Trends Shaping Education 2019*. OECD Publishing.

Organisation for Economic Co-operation and Development. (2023). *PISA 2022 results*. OECD Publishing.

Robinson, K. (2011). *Out of our minds: Learning to be creative.* Capstone Publishing.

The World Bank Group. (2018). *Learning to realize education's promise.*

The World Bank Group. (2021). *World Development Report 2021 : Data for Better Lives.*

United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. (2014). *Education for All Global Monitoring Report : Teaching and Learning-Achieving Quality for All.*

United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. (2015). *Education 2030 : Incheon declaration and framework for action.*

United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. (2020). *Education for sustainable development : A roadmap.*

World Economic Forum. (2020). *The Future of Jobs Report 2020.* https://www.weforum.org/reports/the-future-of-jobs-report-2020